

# СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. септембра 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шилу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

## После рачунодавства

Мориц Пала,

Сишао се Мориц Пали,  
Долетео соко сиви  
Да бираче понадгледи:  
Јесу л' јоште живи.

Сви су живи, — осим неких  
Што су летос у гроб пали  
Те пришество фторо, палско,  
Нису овде дочекали.

Морицу је сад још дебља  
Сланиница око шије,  
(Ал за то је он бираче  
Наш'о мало мршавије).

Берићетност тисовања  
Он је прич'о врло живо  
И за доказ својих речи  
Свој је трбу показив'о.

Јесте, брате, то су факта.  
Ко да трбух у лаж стера!  
Патња ј' патња. — Ал ни трбух  
Није баш химера.

Зборио је тако много,  
Зборио је тако дуго.  
И то му је рачун био  
— Ама баш округ'о.

О захтеву српска бола  
Баш ни једну речцу малу.  
Ал и нису наши нади  
У Морицу Палу.

Од Морица тако што год  
И не тражи, и не ишти.  
Од куд Мориц да разуме  
Шта нас боли, шта нас тишти?!

Стојачковић, — он разуме  
Уздисаје наших јада, —  
Ал да сабор то не чује  
Он је дао шест хиљада.

Срећан пут ти, Мориц Пале!  
С тобом нема Срб ракама.  
— — Ја се сећам шире торбе,  
Што је сад већ пуна срама.

То је торба целе земље,  
Њеног бића, њене части,  
— — Којој неће ништ' помоћи  
Што ће само Ормош' пасти.

С.

## Бербански чланчић.

Жалосна је то берба кад се ни филоксера не весели. Јер она је попила свој тал још пролетос (кад је лоза сузила), а газди је оставила да олиже празан чабар и суво муљало. А она сама, са закрљештеним очима завукла се у корен, као и неки манастир, па снева о америкањској лози, коју ће до године да кошта, ако јој бог да и несрећа јуначка. Ту се бар зна ко пије а ко плаћа. Филоксера пије, а сирома газда плаћа порез, јер егзекутор, баш и ако је прави Маџар, не зна шта је то „*nincs*“, он тражи „*kincs*“, а сирома човек, ма да је пет маџарски школа свршио ипак не зна шта је то „*kincs*“. Ако овако потраје, бога ми зло ће бити и по егзекуторе, — мораћемо их послати у Америку, где је лоза једрија, лица ве-



дрина а сиротињска кеса штедрија, — јесте мор ћемо их послати у Америку, — па ако се оданде не врате, драго ће нам бити, јер ћемо пагађати да им је овде добро.

Тако ти ја почео са бербом а свршујем са егзекутором, па бар да је тако; ал није ни тако, са егзекутором још нисмо свршили, он ће тек сад да нам долази са оним чивуцким поздравом: Имате л' што на продај?"

Имамо, има ли би још доста што на продај, ал која вајда!

Продали би ми врло радо, н. пр. Анђелића. Ал кад би га какав отресит народ (варавно у мраку) купио, други дан би нас таки тужио, још би нас можда издевето, издесето, — па би овда изгледали још горе него што сад изгледамо. (А Анђелић би се опет вратио на наш врат). И ми би морали покуњити нос.

Продали би ми н. пр. и ону другу гимназију новосадску, — јер она је наша, нас ради је установљена; ал добошар од силног посла већ не зна ди му је глава, па би се могао збунити и у тој забуни могао би нам продати у место оне друге ону прву гимназију, па овда да плачемо и ми и патрони, догод друге не добијемо. Опет покуњен нос.

Продали би ми радо н. пр. и наше „Доба“. Е ал ту би велика господа таки уложили veto. Рекли би: то се не може продати, јер то је већ продато. А ми би се морали тиме задовољити, јер они то боље знају. И ми би покуњили нос.

Продали би н. пр. и вашу новинарску зајезицу, продали би врло јефтино, још би уз зајезицу додали и ког зајезичара, — та не да би је јефтино продали (ма да вас скупо стаје) него би је дали и бадава, —

## ПОДЛИСТАК.

### Чика Макса и његов „амбрел.“

Чика Макса је веома позната личност у Нерадинцима. Мало и велико поштовало је чика Максу као припознату добричину и флегму прве класе са „одличјем“. Тај вам се није знао наљутити; па ни онда, кад му је његова сада покојна (бог да јој душу прости!) супружница Тина, у часовима буре, грмљивине и холоује, (кућевне) тако горопадну и велегласну молитву читала, да се око куће њихове обично више непобожних слушалаца скупило, него на смирену молитву поца Аце Модриносића... Укратко: чика Макса био је оличени мир, и да је срећом он био на *Бизмарковом* месту, онда би тај, тако извикани *европски мир* са свим друго лице имао, а не би се ослањао и наслањао на — „павгонете“ и „оштре Ђорде“. — Па ипак, (видите, ово „ишак“ игра свуда велику улогу,) доживеше присни пријатељи чика Максина, да га видеше не само љута и пакосна, него што-но реч: поамна од срчбе, и то због чега?; — због свога сопственог, чесног и памјатидостојног, великог, вуненог, плавог, старог — „амбрела“ . . . .

— — — Чика Макса се нерадо сећа те епизоде, или као што он вели: тога прикљученија, али кад је до-

е ал није нико луд да је прими. И ми остајемо опет с покуњеним носом.

Продали би ми врло радо и „Српски Летопис“, — ал ди су купци? — Покуњен нос.

Продао би за цело и „Стармали“ своју вересију, — ал ако би је ко и купио не би је купио за готове новце него опет на вересију и „Стармали“ би онда имао у место једне, другу вересију (само мало мању). — Опет покуњен нос.

Продали би н. пр. и један сноп наших посланика. Ал кад би их изнели на вашар, вашарски суд би рекао: они нису ваши него наши. И ми би опет морали покуњити нос.

Но како би било да ми продамо баш тај покуњен нос. А за то да набавимо ведро чело, мушки збор, јуначки оклоп, сложан крок, истрајан плашт, и друге таке ситнице, које би нам боље доликовале.

Но, — шта велите на то?

Ил да почекамо још док нам се покуњени нос тако не отегне, како подоба оној кијавици која нам је намењена.



**Ђира.** Из последњег процеса против Јаше Томића дознали смо много што-шта.

**Спира.** На пример?

**Ђира.** Ето на пример дознали смо да Јоту не треба за гушу, и да се оно „псето“ не односи на њега, него на другу достојнију адресу. Ал манимо се тога до сто врага, та ће љубведостојност већ дати

бре воље, па га лепо замолите, хоће ипак да вам приповеди, шта је то његов „амбрел“ скривлио, да му се госа на-њ тако озлоједити могао. Та прича гласи онда од прилике овако:

Е, децо моја, децо! Неће дуго овај свет! Нема ту више они стари, добри времена, кад се то до Пеште на тенани путовало, њих двадесетора кола, па се крену, као сватови, уз пут се одмарајући и веселећи; а данас она хала хоће половини света вратове да поломи, тако се жури и лети, као да ће Пешта утећи! Полако синовче! Полако! даље ћеш доћи! . . . Па те нове мајсторије! Па тек та ваша врашка мода! Ко је још видео, да *мушка* глава при најлепшем времену разапне над главом „амбрел“?! . . . Та ваљда гисмо ми мушкарци — жене, па да се бојимо сунца?! Мој дед није амбрел носио ни кад киша пада, а немоли кад сунце сја, е, ал врашка мода ето је и мене једаред закачила. Једаред и никад више! Ишао сам први пут у Пешту. Моја покојна Тина, враг да јој . . . хоћу рећи: бог да јој душу прости, навалила на мене: како да се у тој великој вароши бајаги владам, да се не срамотим, и да не виде Пештанци да сам ја са села; па ди је она начула, да је по моди соваком носити разапет амбрел, то и данас не знам, али ми је дотле чантра-ла, док јој нисам реч дао, да ћу се и ја владати по варошки.

Кад у Пешту, збиља, видим, те овде, те онде раз-



повода новим љубведостојностима, чега смо ми сити. Него смо дознали и нешто смешно.

**Спира.** А то је?

**Ђира.** Дознали смо да је наш слатки текелијанац Соколовић већ у похвалној мери заборавио српски. Он реч „клеветник“ преводи са „издајник“.

**Спира.** А шта је управо више, — клеветник или издајник?

**Ђира.** За цело је издајник нешто више.

**Спира.** Е па видиш, он Србима даје оно што је више. Ипак се још вије сасвим однародио.

## П у с л и ц е.

□. Почело се говоркати да ће се кр. Милан измирити са краљицом. Ал брзо смо се уверили да измире сто ђавола вире.

♯. Имамо да прибележимо још два јубилеја. Једно је 40-годишњи јубилеј како је пронађен хлороформ, а друго је 10-годишњи јубилеј од окупације Босне. Да би се уштедила два трошка, неки предлажу да се та два јубилеја просветкују уједно, и то под називом педесетогодишњи јубилеј успављивања свести.

♣. Красна је била светковина открића споменика Тодору Павловићу. Али кад човек прочита натпис на споменику, кад види онај препотопни српски језик и стил, онда се тек сети каква је провија у томе, што се тај натпис освештао баш онога дана, кад се славила и Вукова стогодишњица.

пео по неки свој, или боље рећи, ваљда своје жене амбрел, јер од мога плавог, великог амбрела изашли би онаких бар пет мали. — Али за то је сваки и погледао замном, кад тек ја разанех над главом читаву шатру! — То би све лепо било. — Али кад си у Пешти, хоћеш боље шта и да видиш. Прво одем у музеум. Улазак је био бесплатан, али ми портир рече, да се амбрел не сме унутра носити. Лепо. — Кад све разгледах, пођем на поље, али у оној гунгули заборавих амбрел изискати, те кад већ бежах на другом крају Пеште, сетих га се, па хајд натраг по њега. — Кад тамо, подне, па затворен музеј. — Једио сам се мало јер сам морао читав сат, и дуже онуда да патролирам и тек у неке отворише се двери музеја и ја упитах портира за мој амбрел. Овај се одмах сети и заиска 20 новчића за чување; дадох му без приговора; али кад ми сад хула рече, да амбрел није више ту, него да је предан у полицију као ствар без гесе, поче се у мени кувати. — Хајд дакле у полицију, и ту после многог разглабања дођем до свога амбрела, али сам морао и оном жандару дати два сексера за сачување. — Овако ердит, наумим да се мало позабавим, па уђем у галерију слика и тамо ми одма узеше амбрел из руке, и кад га добих, морадох платити 10 новч. за сачување... Враг да носи то сачување, сад ме амбрел кошта већ 50 н. више. — Али што у драго. — Одем да прегледим би-

§. Досада је гласио закон, да се нико не може осудити без обране. А да од сада и то може бити, мораће дотични параграф добити један изузетак, или боље рећи **Додатак**.

♠. „Србобрану“ јављају да је Анђелић у Беловару бегао од крста. Ми то неверујемо. Јер одавно се народ крсти кад њега види, — а он досад још не побеже.

×. У изложбу земљорадничку, која ће се скоро држати у Н. Саду, примаће се и вештачко ђубре. Ето лепе прилике да др. Павловић заслужи још једну колајну.

⊙. И ми новог министра Чакија предусретамо са неким лепшим надањем. Срби су у таким приликама врло предусретљиви. Ето и српско позориште, чим је чуло да је на министарску столицу сео г. Чаки, таки је оставило Кикинду и отишло у Чаково.

≡. „На очима матичара је крџшт партаичности“ — тако вели „Вражје Доба“. — Ту крџшт до душе не може нико други видети, само онај који је непартајичан, као н. пр. др. Ст. Павловић.

⊗. И савести кр. Милава причињава се да је у Србији досадно стање. То мисли тако да измени, што ће од досадног направити опсадно стање.

блиотеку варошку; кад тамо, плати опет за сачување 10 н. — Сад сам већ премишљао, шта да чиним. Да бацам амбрел, није право да се због њега кући враћам, није право, а да опет за сваки корак по сексер плаћам, није ни то право, еле, наумим тога дана не ићи више у музеје и подобне заводе; узмем дакле амбрел под руку, па хајд у шетњу. Тако дођем и у најлепшу улицу пештанску. Гура се свет по њој да све једно друго чепа. Али највише их се искупило пред неким излогом. Станем и ја да видим шта је. Мало по мало догурам се до самог излога. Заиста лепих ствари. — Почнем их из ближе разгледати, и таман да изаберем себи неку ствар, којом би мојој немилој Тини бар за један сахат завезао језик, — а неки сметењак гурну ме од остраг, — ја посрнем, и како сам амбрел држао испод пазуха, треснем оном гвозденом куком у излог и — *кrrrrrr!* — сниза се оно стакло доле! — — — Можете замислити мој страх, мој немир! — Направила се око мене читава ларма, мацарају, боже, да ми уши заглунуше, и макар да нисам разумевао, шта веле, ипак сам знао, да се све то тиче моје и мога амбрела судбине. — Дође и полиција, увукоше ме у онај дућан и бадава беше моје опирање, моје изговарање; удри, држи, недај, и — ја оставих у томе несрећном дућану лепих 20 фор. а понесох мој још несрећнији амбрел са собом!



## Имам и ја неколико предлога!

Ево их:

I. Да Матица Српска набави једну белу заставу, а ту заставу да истакне у ретким приликама, кад се унутри не води комесарска истрага.

II. Могло би бити и обратно. Да се купи црна застава, а та да се вије кроз прозор, до год унутри траје истрага. Но то би било много скупе. Ветар и киша заставу би оштетили. Те би морали често нову правити.

III. Да наши филолози и лексикографи запитају гдна Ил. Руварца шта значи та реч „врүћопиш“, који смо од њега први пут читали. (Ако он под тим именом мисли оне који топло пишу, — ти би онда требали да му in corpore дођу у госте, па да му захвале).

IV. Да се загребачка „Влашка улица“ даде пештанцима у промену за ону пештанску улицу, која се некад звала „Reizen Gasse“ а сад се лепо зове „Szerb utza“.

V. Да се Сомборцима пошље на поклон пар нових пануча. Јер чујемо да су добили нове ноне.

VI. Чујемо да у Матици Српској онде где је намештена галерија слика, баш поред Св. Саве стоји слика Бахусова. Предлажемо да се Бахус одатле скине, па да се метне поред друге које слике, н. пр. поред слике З. Ј. Јовановића (из млађег доба), — та Бахус тек боље доликује уз песника него уз светитеља.

Сад је већ мало фалило, те нисам мог верног партиоца треснуо о калдрму, али сам опет мислио: сад си већ толико за њега платио, па још и њега да бадиш, онда имаш дуплу штету. — Чврсто га зграбим за држак, и замлатам неколико пута око себе и — збиља тревим неког ђифту по сред калпака. Он т. ј. калпак слети доле, али и мене спонадоше, па ме стегоше као какво бесно псето, те у полицију. Браним се ја, да све пеним на уста, али у место да себи помогах са мојом дреком, начиних још горе зло. Доведоше и доктора, те овај мени пицај пуле, па испитуј, испитуј, да сам од једа сав позеленио. — Шта мислите? Доктор рече, да нисам сасвим при себи и да ме морају у болницу одвести... Сво моје протестирање не помаже, и тако вам ја прав-здрав морадох 3 дана у болници лежати; док се мало не утишах; тек онда ме пустише, али ми узеше неки 4 фор. за тај безвољни квартиљ. — Питате где сам амбрел оставио?... Везао сам за њега тежак неки камен, па сам га са ђуприје вурио у мутни Дунав! Камо среће, да то и пре урадих!....

Др. Казбулбуц.

## Тино, Тино!

Тино, Тино, ти се туђиш.  
Ти презиреш љубав моју.  
Утеха ми оста једна:  
Имам јоште слику твоју.

Кад у вече дођем дома  
Ја пред сликом твојом дубим;  
Ја је скинем са дувара,  
Загрлим је па је љубим.

Тако данас, тако сутра,  
Тако бива од дан на дан;  
Љубим твоју хладну слику,  
Тужан, јадан.

И од силних пољубаца,  
Драга Тино,  
Слика твоја већ мирише  
Сва — на вино.

Тиносав.

## „Ти“ и „Ви“.

До сада је на угарском сабору био обичај да посланици са свим фамилијарно један другом говоре „Ти“. Из тога се обичаја није извлачио ни сам Деак ни Андраши ни други корифеји. Ал ево сад се гроф Карољи нашао увређен, што му је један супосланик рекао „Ти“. И тако ће банда оно дојакошње поверљиво „Ти“ да изађе из моде.

То ће сад можда тако јако отети маха, да ће се и у сложеним речима морати сваки „Ти“ заменити са „Ви“.

Ми немамо ништа против тога. И радо пристајемо кад будемо апостровирали данашњег министра председника, да му некажемо: Тиса, — него Виса; па радо ћемо то написати и мађарски, ево овако: *vissza!*

## Карслбадијаде.

(Свршетак.)

XXII.

Карсбаде драги  
И то ти је дика  
Што с' у теби чује  
Стотина језика.  
И доктори сваки  
Језик разумеду,  
Који пацијенти  
Исплазити смеду.

XXIII.

Смеш и вина пити,  
Ту је, — само реци.  
Али не сме бити  
Више од „три деци“  
Један Енглез седи  
Сваки дан се једи  
Кад леже у кревет:



„За што немам деце више,  
Него само девет!

## XXIV.

Свака nobл дама  
(макар и „хеп-хеп“)  
Свака дама овде  
Има подуг шлеп.  
Ал д мене није  
То Артикајт леп,  
Што им ево и у песми  
Запињем за шлеп.

## XXV.

Погледајте оног Чиву  
Како воду суче;  
Бљутава му, несносна му  
Па шточе и хуче.  
Ал за оним новцем лепим,  
Што га ту утуче,  
Ко ли, бого, ко ли за њим  
Плаче и јауче!

## XXVI.

Многе слуге вешто знаду  
Чистит' променаду, —  
Гледам сваки дан.  
Вешт је посо ваш;  
Ал буђелар наш,  
Он се чисти сам.

## XXVII.

Дођох и у Pirkenhammer  
Где порцелан граде,  
Њим се очи паре  
И старе и младе  
Ни ја порцелану  
Том не нађох ману.  
Да га купим, то би  
Цепу била туга,  
Али нешто могу, —  
Хајд', опеваћу га.

## XXVIII.

„Faulenzerweg“ један пут се  
Кроз шумицу зове,  
Ал комодитету  
Баш јако не гове;  
Прођеш ли га два-три пута,  
Требаш ноге нове.

## XXIX.

Карлсбаде богодани  
Свако ти се диви,  
Изворима твојим топлим  
Чуди с' свако живи.  
Подземни су дуси сложни  
Па заједно раде  
Да напуне водом топлим  
Твоје силне каде.  
Благо теби, Карлсбаде,  
Док су сложни дуси,  
Ти си дотле међ бањама  
Први, на врху си.

Ал ако се дуси сваде,  
Као браќа моја,  
Онда оде, Карлсбаде  
Цела слава твоја.

## XXX.

Кад су оно вавилонску  
Кулу дићи хтели,  
Па због разних језика се  
Збунили, помели,  
Нису знали да ће чути  
Језика и више  
Ево овде братац овај  
Што вам ово пише.

## XXXI.

Око „Purr“-а скупимо се  
Кад је мало хладно вече.  
Макар да је хладно вече,  
Он добро опече.

## XXXII.

И плзанско пиво  
Овдена се лије,  
Красно, да већ немож'  
Бити плзанскије.  
Али ено доктор  
Из прикрајка гледи.  
А рад једне чаше није  
Вредно ни почети.

## XXXIII.

„Ако хоћеш да ти здрављу  
Овде прија боље,  
Мораш увек весо бити,  
Ружичасте воље.“  
Овако ти непрестано  
Придикују оде, —  
И то говорећи  
Пружају ти — воде.

## XXXIV.

Збогом Карлсбаде  
И хвала ти, хвала!  
Кроз песмице моје  
Провирује шала.  
Сад шалу на страну,  
Нек заврши збиља;  
Та завршна збиља  
Тебе благосиља.

Др. Казбулбуц.\*)

\*) Немојте нам замерити, што смо из овог низа изоставили једно десетак песама. Нека буде публици и што ново, ако кад ове „Карлсбадијаде“ у засебну књигу одштампате.

Ур.

Е па лепо.

„Мој шена се породило.“ Тако се хвалио Шваба кад је дочекао прву очинску радост.

Комшија га запитала: „Јели мушко?“

„Није.“

„Даклем женско?“

„Није.“

„Па који је онда ђаво?!“

На то Шваба весело одговори: „Теојка“.

С. Б.



## Има нешто...

Има нешто, што у школи  
Њак по десет пута чује,  
Па ипак му тешко пада  
Да верује;

Трезна глава тешко схвата  
Ту истину.  
После на њу сам наиђе  
— Ал при вину.

Ту истину трезан човек  
Хоће, неће.  
Ал пијаном посве јасно ј':  
Да с' земља окреће.

Банеља.

## Ц и т а т и

са додатцима.

„Шта се оно травник замаглио“, — веле дуванџије  
кад немају шверцована дувана.

„Јади, јади, не ваља шта ради“, — веле сви по-  
штени људи (али за сада још само у себи).

„Личуј днес Сионе!“ певају продана пера, кад им  
госа оде у Карловце по плату.

„Mir nichts, dir nichts!“ — рекоше карташи пред  
зору, кад им се сав новац сподобио у крчмареву пикслу.

„Зар је тако, јело? — певају тужним гласом карло-  
вачки благодјејанци.

„Зло је поћи а горе не поћи“, — пише Кобург сво-  
јој матери.

„Не пита се ко се како крсти“, — веле пештански  
Чивути, већ се пита како ће ко своје име помацарити.

„Чудна ми иљуска!“ — рек'о неко у дамфбаду, кад  
је хтео да се душира, а није било воде.

„Чудна ми кулуса!“ — воскликну често карловачки  
благодјејанци.

„Збогом грозђе, збогом виногради!“ — певају ту-  
жни Сремци (у славу филоксери).

„Не уби!“ — викнуо је један попа при преферанцу,  
кад је морао да избаци макову десетицу.

„Сад бар знам на чему сам!“ — рекао Циганин  
кад су га после дуге истраге повалили на клуцу да га  
батинају.

„Беље су јој руке од жукава“ — рекао један шалив-  
чина о некој малој девојчици, кад ју је видео у прљавој  
кошуљи.

„Не стоји кућа на земљи, већ на жени“, — рекао  
Чивутин кад је хтео да банкротира, па преписао кућу на  
женино име.

„Или грми ил се земља гресе“, — тако веле мољци,  
кад се у лепо зимски капут чибука.

„Узимам себи слободу“ — рекао ариштанац кад је  
утекао из аришта.

„Дуни ветре и н'шим сокаком“, — говоре новосад-  
ски грађани, којима је суђено да станују у ризмаринској  
улици.

„Слава благодеријенију твојему!“ — вели кр. Милан,  
кад се случајно сети српскога народа.

„Чим ти твоје соколове храниш?“ — питали Колома-  
на Тису, кад се вајкао што му је каса празна.

„Вуковар је лепа варош“, — веле српски новинари,  
кад добију из Вуковара једног (новог) претплатника.

„Искијаћеш ти то!“ — то би се могло написати на  
бурмутицу понеког министра.

„Рукописи се не враћају“ — рекао неки намастирски  
гост, кад је из архиве узајмио неке важне повеље.

„Само слога Српина спасава“, — признао је госпо-  
дин Лолић, кад се тражио у неком српском селу за на-  
тароша.

## Сунце јарко . . . .

Сунце јарко, сунце јарко,  
не сијаш једнако!  
Правдо, правдо! Не долазиш  
сваком подједнако!  
Јер док једне дижеш у облаке;  
други пате муке свакојаке.

Сунце јарко, шаљи зраке  
на све божје стране!  
Правдо, правдо, гледни мало  
у закутке тавне!  
Пусти зраке да осветле тмину  
која крије моју отачбину.

Др. Казбулбуц.

## Бог га је криво разумео.

Неки Цига нахват'о пуна кола рибе, па се поче овако  
Богу молити: „Помози ми Боже да сутра будем само ја на  
пијаци.“

Кад сутра дан, тако и би. Нит' кога да продаје рибу,  
нити пак кога осим њега да купује. А цига тад сасвим  
скромно уздахне и рече: „О мој Боже, баш си ме криво  
разумео.“

По баба Макревином причању ухватио у перо:

Неверишанин.



## Из Ирига.

У Иригу на вашару заиште један сељак од свога познаника једну форинту.

— Хоћеш ли у зајам?

— Нећу. Само да се послужим.

С. Ђ.

## Жива сахрањена.

Био један сељак, поштен и вредан, ал' је био сиромашан и имао жену — у бога пијаницу! Срећом нису имали деце, ал' је човек ипак хтео, да му се жена тако не опија и да ради, па да му не троши у лудо оно, што он кривом муком заради. Нису помагале ни батине, ни претње; она је увек пила с „приликом“ т. ј. кад је пила, на-здрављала је „прилици“ (икона на дувару); прилика је остала трезна и на свом месту (на дувару), а жена се налазила често том приликом — чак и у наћвама, у којима је н. пр. замесила хлебац. Једног дана дође несрећни муж својој жени и рече; „Је с чула Нато, ако те још једаред пијану затечем живу ћу те сахранити!“ — Тог још дана затече несрећни муж, кад дома стиже, своју жену, где трештена пијана лежи у соби на земљи. Сети се своје претње, узме жену за ноге и одвуче је под један кревет. Ту је обуче и намести, као мртваца. Узме неколико дасака, па закује кревет свугде наоколо, да се под креветом није ни прета видело. За тим спусти завесе на прозорима узме столицу и седне крај кревета, да види шта ће му жена радити, кад се пробуди и види, да је закована као у гробу. Једва нестрпљиви муж дочека, да му се жена пробуди. Кад се пробуди, стаде на једну даску лупати, и сетив се ваљада претње, рече: „Еј, мртви, имате л шта нити, па да и мени дадете?!“

Јовилим.



## На концерту.

А. Госпођице, ви сте музикална. Па како вам се допадао овај терцет.

Гђца. Не би рђав био. Само да их је више њих певало.

У неком друштву повео се разговор о гђци Н. како има траљаве зубе.

Једна старија госпођа рећи ће на то: „Ја хвала богу, ма да сам од ње старија, имам још добре и јаке зубе.

Ал' ту се деси њен синчић, који јој поквари сву хвалу, рекавши: Е, ал' моја мама штеди своје зубе; свако вече их извади и затвори у орман.

## Добро чува.

Господар неки видећи у винограду колибу упита пудара:

— Је ли, пришко, не би ли ми знао казати: на што је та колиба у винограду?

— Молим понизно, ту ја спавам кад виноград чувам.

## Кад има мира.

А. се тужио пријатељу Б. како му је живот већ досадан.

— Једва да се могу за тренутак-два одржати.

— Али после ручка се ипак ваљда мало одморим?

— Онда јест, после ручка ми жена обично спава.

— Не питам те за твоју жену, него за тебе.

— Па кажем ти, после ручка ми обично жена спава и онда се могу два-три минута одморити.

## То је тајна.

Дозове господар Пера собарицу и преда јој једно писмо да носи на пошту.

— Али молим господине нисте „атресирали“.

— Ти луцко, ово је тајна и нећу да зна ни поштар коме пишем.

## Једно му се не свиди.

Неки добро наквашени браца кад се једном у зору враћао кући, рећи ће: — Што јест, јест. Баш ти је лепо годишње доба то лето, само једно ми се не свиди, тек што седне човек у вече у крчму а оно већ свиће.

## Одговорио му.

Један врло мали и један врло велики човек свађаху се због нечега.

— Ћути — рече последњи — јер ако те зграбим у џеп ћу те стрпати.

— Боље ме стрпај у главу тамо ти је већа празнина!

## Дрско одрицање.

Арендаш Н. Н. много је већ натр'о рена под нос газда Миши, тако, да је овај једанпут већ прекипио, отишао арендашу и поштено га у његовој рођеној соби изгрдио назвавши га обешањак, хунцут, лолом, бекријом и т. д. окр'авши му неколико пута онако по рацки.

Арендаш прими то к срцу и боме тужи газда Мишу за увреду части.

Но сада је и газда Миша ушепртљиво те је потражио каквог на гласу фишкала, да га из невоље избави.

— Па јеси ли за цело казао арендашу оне увредне речи? — упита га фишкал.

— А што да тајим, казао сам му боме а и заслужио је обешањак.

— Па је ли то чуо још когод?

— Није, господине, чуо то нико, а није ни нужно било да когод чује, та то и тако сви знају.

— Но онда је још добро, може се још и помоћи. Знаш шта? Кад те буду на суду питали — ти све поричи, али поричи слободно да ти ниси ни једном речи њега увредио.

— Захваљујем лепо, одрицаћу колико год могу.

Дође и заказани дан.

Кад је арендаш изређао своју тужбу — окрене се судца газда Миши:

— Но, је си ли чуо зашто си оптужен? Је си ли дакле казао те речи г. арендашу?

Газда Миша се сети да му је фишкал казао да треба све да одриче, с тога промери арендаша од главе до пете и сасвим поричући рече:



— Шта? ја то да сам казао? Никада у свом веку нисам ја овом обешењаку ни једну злу реч рекао.

Судија је после лупао главу: како да га осуде кад је тако дрско одрицао?

## ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

### У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Прквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучишицахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додаток: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I. . . . .	60 н.
" II. . . . .	60 "
Велика катавасија . . . . .	1. — "
Мала катавасија . . . . .	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I. . . . .	1. — "
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 н.
Нове метарске мере . . . . .	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књижевски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижеварама. **Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.**

## РЕД ШЛОВИДБЕ.

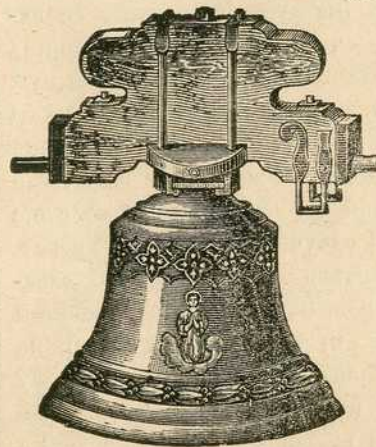
Пошт. лађа  
од 22. марта



1888. до  
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.  
Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.  
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.  
Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.  
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне. **ОДПРАВНИШТВО.**

## О Г Л А С И.



## ЗВОНА

по новој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама, од најфинијег метала са гаранцијом на више година израђује звоноливница Ћорђа пл. Боте синова у Вршцу брзо и тачно. Стара звона примамо у промену за нова, са доплатом малом. Оне општине које нису у стању одма платити, примамо се израдити на исплату у ратама. На захтевање шаљемо мустре ливених звона бесплатно.

**ЋОРЂА ПЛ. БОТЕ СИНОВИ**

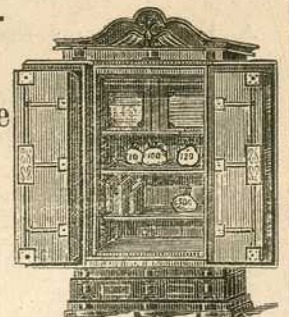
звоноливци у Вршцу.

3-10

## КАСЕ

по најновијој американској системи  
сигурне од ватре и харе  
из фабрике

**ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА**  
У БЕЧУ



у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

15-18